

Kitab Daniel - Nomer Genep Puluh Dua

Ngabuka Inten-Inten tina Paningal Nabi William Miller: Hiji Pamariksaan Kritis kana Nyingkahna Adventisme tina “Cahaya Nu Agung” jeung Panggero pikeun Balik deui kana Pondasi-Pondasi Nu Sajati

Jeff Pippenger
2024-01-26

Permata-permata dina impian William Miller bakal ngagenclang sapuluh kali leuwih caang tibatan nalika maranéhna ngagenclang dina sajarah kaum Millerite. Pamahaman kaum Millerite ngeunaan pangaweruh anu ditambahan salila sajarah maranéhna éta leres, tapi can lengkep. Nalika pamahaman maranéhna ditempatkeun dina setting sajarah anu leuwih taliti, éta nembongkeun implikasi anu leuwih serius, sabab éta lain waé ngalegaan bebeneran-bebeneran nubuatan anu dilambangkeun ku permata-permata éta, tapi ogé ngahasilkeun ujian pikeun sapuluh parawan dina poé-poé panungtungan. Pamahaman kaum Millerite digambarkeun dina dua bagan panaratas (1843 jeung 1850). Kadua bagan éta mangrupa panggenapan tina papan-papan anu dinubuatkeun dina Habakuk pasal dua, jeung kanyataan yén bagan-bagan éta mangrupa panggenapan Habakuk, sarta ogé yén bebeneran-bebeneran éta pisan nyaéta bebeneran-bebeneran dasar Adventisme, geus diidentipikasi kitu ku Roh Nubuat.

Pamahaman ngeunaan sawatara bebeneran dasar nambahan dina kamulyaan nalika kaum Millerit dipingpin kana pamahaman ngeunaan tempat suci sawarga jeung bebeneran-bebeneran anu patali jeung tempat suci éta, sanggeus kuciwa anu gedé tanggal 22 Oktober 1844. Tapi peralihan Adventisme kana kaayaan Laodikea dina taun 1856, jeung panolakan ahir maranéhna kana “tujuh kali” dina taun 1863, ngantarkeun maranéhna kana padang gurun Laodikea. Taya bebeneran anu penting pisan anu geus dibawa ka hareup ngaliwatan Adventisme ti saprak taun 1850-an. Lamun anjeun ngaragukeun éta pamadegan, mangka témbongkeun kunaon éta téh henteu leres.

Kaum Millerit leres dina pamahamanana kana Daniel dua, tapi pamahaman maranéhna kawates. Adventisme teu kungsi ngaleuwihan pamahaman kaum Millerit. Kiwari sakabéh dalapan karajaan anu digambarkeun dina pasal kadua kitab Daniel tiasa katingali, kitu deui perlambang Daniel neneda pikeun ngartos rusiah impian Nebukadnesar. Rusiah éta ngalambangkeun rusiah nubuat anu pamungkas, (sadayana nabi nuju nandakeun poé-poé panungtungan), sarta rusiah nubuat anu pamungkas éta nyaéta anu ku Yohanes diidentifikasi minangka Wahyu Yesus Kristus. Rusiah éta dibuka meteraina nalika “waktuna geus deukeut,” pas saméméh mangsa kasempetan rahmat ditutup, sarta rusiah éta ayeuna keur dibuka meteraina, pikeun jalma-jalma anu milih ningali.

Pangarti golongan Millerite ngeunaan “anu sapopoé” dina kitab Daniel ku ilham parantos diidentifikasi minangka leres, nanging ku taun 1901, Adventisme mimiti hiji prosés nampik éta bebeneran dasar, sarta ku taun-taun 1930-an Adventisme parantos mulang deui kana pamadegan Protestan baheula, anu ngaku yén “anu sapopoé” ngagambarkeun sawatara aspék tina palayanan Kristus di Bait Suci-Na. Pamadegan satanis éta, saur Roh Nubuat, asalna ti “malaikat-malaikat anu geus diusir ti sawarga.” Kiwari pamadegan Millerite anu leres ngeunaan “anu sapopoé” tiasa

katempo lain wungkul minangka lambang paganisme, tapi ogé minangka lambang pambarontakan Adventisme, anu mawa kasasar anu kuat ka jalma-jalma anu henteu nyaah kana bebeneran.

Para pangikut Miller dibimbing kana tanggal anu leres pikeun tungtungna dua rébu tilu ratus taun, sarta Adventisme saenggeusna kuciwa anu ageung geuwat ngakuan cahaya anu nambahan patali jeung nubuatan éta; nanging ku panolakan maranéhna kana “tujuh kali,” ti taun 1856 nepi ka 1863, malah nepi ka poé ieu kénéh, maranéhna teu ningali cahaya anu terus maju tina doktrin anu ku maranéhna disebut tihang puseur jeung pondasi maranéhna. Kiwari “tujuh kali” tiasa katingali, (ku jalma-jalma anu daék ningali), minangka hal anu patali langsung jeung unggal période waktu dina nubuatan dua rébu tilu ratus taun.

Opat puluh salapan taun anu kahiji ngagambarkeun daur taneuh meunang istirahat unggal taun katujuh, anu diulang tujuh kali. Opat ratus salapan puluh taun henteu ngan saukur ngagambarkeun hiji mangsa pangujian pikeun Israél baheula, tapi ogé nuduhkeun sabaraha taun pambarontakan ngalawan parentah sangkan taneuh dibere istirahat anu bakal kajadian nepi ka ngumpul jadi jumlah tujuh puluh taun nalika taneuh dicegah tina istirahatna (anu mangrupa mangsa panawanan ku lantaran pambarontakan éta pisan). Saminggu nalika Kristus netepkeun perjangjian téh disusun ku tilu satengah taun nepi ka kayu salib jeung tilu satengah taun sanggeus kayu salib. Dina saminggu éta Kristus keur ngumpulkeun sakumna manusa, sabab Anjeunna ngandika yén lamun Anjeunna diangkat ka luhur, Anjeunna bakal ngumpulkeun sakumna manusa.

Ayeuna hukuman dunya ieu: ayeuna pangeran dunya ieu bakal dialungkeun ka luar. Jeung Kami, lamun Kami diangkat tina bumi, bakal narik sakumna jalma ka Kami. Yohanes 12:31, 32.

Dua rébu lima ratus dua puluh poé nalika Kristus negeskeun perjangjian jeung ngumpulkeun manusa ka Anjeunna, ngalambangkeun dua rébu lima ratus dua puluh taun nalika Allah nyebarkeun umat-Na anu barontak, ku sabab paséa ngeunaan perjangjian-Na. “Tujuh kali” anu dilaksanakeun ka karajaan kalér Israél, ngalambangkeun panyebaran salila dua rébu lima ratus dua puluh taun anu dimimitian dina 723 SM sarta réngsé dina 1798. Taun 538 ngabagi dua mangsa éta sarta nyiptakeun dua mangsa nu silih tuluy, masing-masing salila sarébu dua ratus genep puluh taun. Mangsa kahiji ngalambangkeun dipijak-pijakna tempat suci jeung balaréa ku paganisme, sarta mangsa kadua dipijak-pijakna anu dilaksanakeun ku kapapaan.

“tujuh kali,” salila dua rébu lima ratus dua puluh taun ngalawan karajaan kidul anu dimimitian dina taun 677 SM, sarta réngsé dina taun 1844, mungkas dina tanggal 22 Oktober 1844. Ieu mangrupa lambang tina kutuk perjangjian, sarta ditutup ku ditiupna tarompét yobel anu kudu ditiup dina Poé Panebusan. Poé Panebusan antitipe anu dimimitian dina tanggal 22 Oktober 1844 ngalambangkeun hiji jaman. Eta téh mangrupa jaman Pangadilan Panalungtikan, sarta salila jaman éta tarompét yobel anu pakait jeung siklus suci angka tujuh kudu ditiup.

Tapi dina poé-poé sora malaikat nu katujuh, nalika anjeunna mimiti niup tarompét, rusiah Allah bakal dirampungkeun, sakumaha geus dipaklumkeun-Na ka para abdi-Na, nyaéta para nabi. Wahyu 10:7.

Ditiupna Tarompet katujuh, anu dimimitian dina 22 Oktober 1844, ngawakilan Tarompet Yobel tina siklus suci anu tujuh, sakumaha dipedar dina Imamat dua puluh lima. Kaum Milleris tungtungna leres dina panangtuan tanggal tina nubuat dua rebu tilu ratus taun, sarta Adventisme mimiti ngartos leuwih seueur ngeunaan éta pas saatos Kakeuheul Agung, nanging “permata” Miller ngeunaan mangsa dua rebu tilu ratus taun ayeuna ngagenclang sapuluh kali leuwih caang. Unggal ciri nubuatan tina tujuh mangsa anu diwakilan dina jero mangsa dua rebu tilu ratus taun, boga patalina nubuatan anu langsung jeung dua rebu lima ratus dua puluh taun (“tujuh kali”), dina Imamat pasal dua puluh lima jeung dua puluh genep.

Kaum Millerite nampik kana pamadegan Protestantisme murtad jeung Katolikisme yén “garong ti umat anjeun,” anu “ngaluhurkeun dirina sorangan,” sarta “ragrag,” téh lambang Antiochus Epiphanes, jeung maranéhna leres. Maranéhna terang sarta ngajaga bebeneran yén Roma lah anu dina firman nubuat Allah digambarkeun minangka “garong ti umat anjeun anu netepkeun tetenjoan éta”, lain saurang raja Siria anu teu dipikawanoh jeung teu aya harti sajarahna anu netepkeun tetenjoan éta.

Kiwari para ahli teologi Advent ngajar yén “para garong umat anjeun” téh Antiochus Epiphanes. Kiwari, argumén anu dina sajarah Millerite ngawakilan yén umat perjangjian baheula anu keur diliwatan éta henteu ngarti, sarta mémang moal bisa ngarti kana éta tetenjoan (anu diteguhkeun ku pamahaman anu leres ngeunaan “para garong umat anjeun”), ayeuna deui-deui keur diulang ku umat perjangjian baheula anu sakali deui keur diliwatan.

Di mana teu aya titingalian, umat binasa; tapi sing saha nu ngajaga kana hukum, bagja manéhna. Siloka 29:18.

Urang Millerit parantos leres ngajar yén dua rébu lima ratus dua puluh taun (“tujuh waktos”), dina Imamat dua puluh genep, nya éta nubuatan waktu anu pangpanjangna jeung anu panungtung dina Alkitab, tapi Adventisme Laodikea nampik éta “permata” dina taun 1863, jeung ayeuna tiasa katingali, (ku jalma-jalma anu daék ningali), yén lain ngan ukur urang Millerit anu leres dina ngaidéntifikasi “tujuh waktos” salaku nubuatan waktu anu pangpanjangna dina Alkitab, tapi ogé yén “kutuk” éta, anu mangrupa murka Allah, parantos dilaksanakeun ka duanana karajaan kalér jeung kidul Israél.

Dinten ieu, tungtung masing-masing tina dua kaambekan éta, anu ku kitab Daniel dipedar (sakumaha ogé ku nabi-nabi séjén), tiasa katingali minangka dua panyangga tungtung (anu kahiji jeung anu panungtung) tina hiji mangsa opat puluh genep taun, nalika Kristus ngadegkeun Bait Allah Millerite, sakumaha dilambangkeun ku opat puluh genep poé Musa aya di gunung narima parentah pikeun ngadegkeun Kemah Suci di padang gurun; jeung ku opat puluh genep taun Herodes ngararombak Bait Allah anu ku urang Parisi dirujuk dina paguneman maranéhna jeung Kristus ngeunaan Anjeunna “ngahudangkeun deui” ku cara ngabersihan hiji Bait Allah anu geus “diruksak” ku padagang jeung nu ngaganti duit, sarta ogé ku kabangkitan Bait Allah kamanusaan-Na anu diciptakeun ku opat puluh genep kromosom. Dinten ieu, bebeneran-bebeneran dasar Millerite tetep leres sakumaha biasana, tapi ayeuna éta sapuluh kali leuwih jero.

Kiwari ieu tiasa katingali (ku jalma-jalma anu daék ningali), yén nalika Kristus ngenalkeun diri-Na salaku Palmoni (Nu Ajaib Nu Ngaitung, atawa Nu Ngaitung Rahasia) dina ayat katilu welas tina Daniel pasal dalapan, Anjeunna keur nembongkeun patalina antara hiji tetenjoan anu ngagambarkeun mangsa dua rébu tilu ratus taun jeung tetenjoan séjén anu ngagambarkeun dua rébu lima ratus dua puluh taun. Lamun hubungan antara dua mangsa nubuat ieu dipikawanoh, bakal katingali yén éta téh langsung patali jeung sarébu dua ratus genep puluh taun kakawasaan kapausan, anu satuluyna patali jeung sarébu dua ratus salapan puluh taun dina Daniel dua welas, kitu deui sarébu tilu ratus tilu puluh lima taun dina ayat anu sarua.

Aya seueur deui patalina nu leuwih langsung ngeunaan mangsa-mangsa nubuat anu pakait jeung dua titingalian dina ayat katilu welas jeung kaopat welas tina Daniel dalapan, tapi éta ngan diaku ku jalma-jalma anu hayang ningali. Tapi ayeuna, saluareun patalina sadaya kurun waktu anu dihiijikeun ku dua titingalian éta, aya panyingkepan nami Palmoni (Nu Ngeunaan Bilangan Anu Endah, atawa Nu Ngeunaan Bilangan Rahasia). Kaum Millerite leres ngeunaan dua ayat éta, tapi kawates, jeung ayeuna Adventisme saukur aya dina poék lengkep pisan jeung poék anu sajajalan.

Nyangreud jeung héranlah; ngajeritlah, enya ngajerit! Maranéhna mabok, tapi lain ku anggur; maranéhna oléng, tapi lain ku inuman nu matak mabok. Sabab PANGERAN geus ngucurkeun ka aranjeun roh sare nu jero, sarta geus meungpeuk panon aranjeun; para nabi jeung para pamingpin aranjeun, para nu ningali, geus ku Mantenna ditutupan. Jeung sagala titingalian téh jadi pikeun aranjeun saperti ucapan-ucapan dina hiji kitab nu diségél, anu dipasrahkeun ka nu palinter maca, bari pokna, “Mangga, baca ieu”; tapi manéhna ngawaler, “Abdi teu tiasa, sabab ieu diségél.” Tuluy éta kitab dipasrahkeun ka nu teu palinter maca, bari pokna, “Mangga, baca ieu”; tapi manéhna ngawaler, “Abdi teu palinter maca.” Yesaya 29:9–12.

Nyi White nétélakeun yén ka William Miller geus dipasihkeun “cahaya anu agung” ngeunaan kitab Wahyu, nanging pamahamanana ngeunaan Wahyu pasal dua welas, tilu welas, tujuh welas, jeung dalapan welas, saéstuna mah, henteu leres. Pamahaman-pamahaman anu lepat éta henteu digambarkeun dina dua bagan suci éta, nanging anu digambarkeun tina kitab Wahyu, pasal salapan, nyaéta “permata” yén Islam dilambangkeun ku tilu Musibah.

“Para pangwawar sareng jalma-jalma geus nganggap kitab Wahyu minangka hal anu misterius sarta kurang penting batan bagian-bagian séjén tina Kitab Suci. Tapi kuring nempo yén kitab ieu saéstuna mangrupikeun hiji wahyu anu dipasihkeun husus pikeun mangpaat jalma-jalma anu hirup dina poé-poé panungtungan, pikeun nungtun maranéhna dina mastikeun kalungguhanana anu sajati jeung kawajiban maranéhna. Allah nungtun pikiran William Miller kana nubuatan-nubuatan sarta maparin anjeunna cahaya anu gedé ngeunaan kitab Wahyu.” Early Writings, 231.

Ungkapan “caang anu gede” dina tulisan-tulisan Sister White kacida mapaatna pikeun méré katerangan. Miller ngartos jamaah-jamaah, segel-segel, jeung tarompet-tarompet dina Wahyu, sabab malaikat-malaikat suci “ngarahkeun pikiranana” kana jejer-jejer ieu. “Caang anu gede” anu dipasihkeun ka Miller digambarkeun dina dua loh suci, sarta bebeneran-bebeneran doktrinal anu jadi “caang anu gede” éta dina impianana diidentifikasi minangka “permata-permata”. Kaum Advent dibéré “caang anu gede” éta tuluy mimiti nutupan éta ku permata-permata palsu ti mimiti

taun 1863. Prinsip ngeunaan “caang” nyaéta yén “caang” téh nya éta anu dipaké ku Kristus pikeun ngahakiman hiji jalma atawa hiji bangsa.

Henteu ngan saukur “caang” anu ngahukum hiji umat, tapi ogé “caang” anu sabenerna bisa ku maranéhna dipiboga upama maranéhna henteu ngalawanana (saperti anu maranéhna lakukeun dina taun 1856, ngan saukur salah sahiji tina loba conto). Sipat séjén anu patali jeung “caang” nyaéta yén “caang” anu ditampik ngahasilkeun darajat poék anu sajajar. Adventisme nolak sarta nyumputkeun “caang anu gedé” anu dipaparinkeun ku Allah ka Miller, anu ngawakilan pondasi Adventisme.

“Anu ningali nepi ka handapeun beungeut, anu maca hate sakabeh manusa, nyarioskeun ngeunaan jalma-jalma anu geus nampi “cahaya anu gedé:” ‘Maranéhna henteu kasiksa jeung henteu kagét ku sabab kaayaan moral jeung rohaniah maranéhna.’ Enya, maranéhna geus milih jalan-jalan sorangan, sarta jiwana resep kana kakotoran-kakotoran maranéhna. Kami ogé baris milih kasasab-kasasab maranéhna, sarta bakal ngadatangkeun ka maranéhna naon anu dipikahariwang ku maranéhna; sabab nalika Kami nyaur, teu aya nu ngawalon; nalika Kami nyarios, maranéhna henteu ngadéngé: tapi maranéhna ngalakukeun kajahatan di payuneun panon Kami, sarta milih naon anu henteu dipikaresep ku Kami.’ ‘Gusti bakal ngutus ka maranéhna kasasab anu pohara kuat, sangkan maranéhna percaya kana bohong,’ sabab maranéhna henteu nampi kanyaah kana kayaktian, supaya maranéhna bisa disalametkeun,’ ‘tapi resep kana kateuadilan.’ Yesaya 66:3, 4; 2 Tesalonika 2:11, 10, 12.

“Guru sawarga nanya kieu: ‘Aya kahayang nyasabkeun nu leuwih kuat naon anu bisa ngagoda pikiran tibatan pura-pura yen maraneh keur ngawangun dina pondasi anu leres sarta yen Allah narima pagawean maraneh, padahal sajatina maraneh ngalakukeun loba hal nurutkeun kawijakan dunya sarta keur dosa ka Yahowa? Aduh, ieu téh panipuan anu gede, kasasab anu matak kapincut, anu nyekel pikiran-pikiran basa jalma-jalma anu geus “sakali nyaho kana bebeneran,” salah nganggap rupa kasalehan minangka roh jeung kakawasaanana; basa maranehna nyangka yen maranehna beunghar sarta nambahan ku harta banda jeung teu butuh nanaon, padahal sajatina maranehna butuh kana sagala hal.”’ Testimonies, jilid 8, 249, 250.

Laodikea, anu ku Adventisme jadi dina taun 1856, ngagambarkeun jalma-jalma anu baheulana geus dipaparin “caang anu agung,” tapi geus ditakdirkeun pikeun narima “kasasab anu kuat” dina Second Thessalonians, bari sapanjang waktu percaya yén dasar palsu anu ku maranéhna geus ditegakeun ngaliwatan asupan koin palsu jeung permata tiruan téh ditetepkeun ku Allah, padahal sabenerna éta téh dasar anu diwangun di luhur keusik. Adventisme téh “hiji garéja anu geus boga caang anu agung, bukti anu agung”, tapi mangrupikeun “garéja” anu geus miceun “amanat anu ku Gusti” geus “dikirimkeun”, sarta ti harita geus narima “pangakuan-pangakuan anu pangteu masuk akalna jeung dugaan-dugaan palsu jeung téori-téori palsu”.

“Para palayan anu henteu disucikeun téh keur ngajarkeun dirina ngalawan Allah. Maranéhna muji Kristus jeung allah dunya ieu dina hiji tarikan napas anu sarua. Sanajan dina pangakuanana maranéhna narima Kristus, maranéhna nangkeup Barabas, sarta ku lampaurna maranéhna nyebut, ‘Lain Ieu Jalma, tapi Barabas.’ Sing sakur anu maca ieu kecap-kecap, waspada. Sétan geus ngumbar kasombonganana ngeunaan naon anu bisa ku manéhna

dipigawé. Manéhna nyangka bisa ngabubarkeun kasatunggalan anu ku Kristus didoakeun sangkan aya di jero gereja-Na. Manéhna nyebut, ‘Kami baris indit sarta jadi roh bohong pikeun nipu jalma-jalma anu bisa ku kami dipidamel kitu, pikeun nyalahkeun, jeung ngahukum, jeung ngabohongkeun.’ Sing putra tipu daya jeung kasaksian palsu dipapag ku “hiji gereja anu geus narima cahaya anu gede,” bukti anu gede, sarta gereja éta baris miceun pekabaran anu geus dikirim ku Gusti, sarta narima pernyataan-pernyataan anu pangteu lumrahna, jeung sangkaan-sangkaan palsu, jeung tiori-tiori palsu. Sétan seuri kana kabodoanana, sabab manéhna terang naon ari bebeneran.”

“Loba anu bakal nangtung di mimbar-mimbar urang bari nyekel obor nubuat palsu dina leungeunna, anu dipahuruan tina obor naraka milik Iblis. Lamun karaguan jeung kateuercayaan dipiara, para palayan anu satia bakal disingkirkeun ti antara jalma-jalma anu nyangka dirina nyaho kacida lobana. ‘Upama maneh nyaho,’ saur Kristus, ‘enya maneh kénéh, sahenteuna dina poé anjeun ieu, perkara-perkara anu patali jeung katengtreman anjeun! tapi ayeuna éta geus disumputkeun tina panon anjeun.’”

“Nanging, pondasi Allah nangtung pageuh. Gusti terang saha-saha anu kagungan Anjeunna. Palayan anu geus disucikeun teu meunang aya tipu daya dina sungutna. Anjeunna kudu kabuka jiga beurang, leupas tina unggal rereged kajahatan. Palayanan jeung percetakan anu geus disucikeun bakal jadi hiji kakawasaan dina nyorotkeun cahaya bebeneran ka ieu turunan anu nyimpang. Cahaya, dulur-dulur, cahaya deui anu urang peryogikeun. Tiup tarompét di Sion; kumandangkén alarem di gunung suci. Kumpulkeun pasukan PANGERAN, kalayan hate anu geus disucikeun, sangkan ngadangu naon anu bakal diandika ku PANGERAN ka umat-Na; sabab Anjeunna geus nambahan cahaya pikeun sakur anu daék ngadangu. Mugi maranéhna dipasih pakarang jeung diparabotan, tuluy naék ka peperangan—pikeun nulungan PANGERAN ngalawan anu perkasa. Allah nyalira bakal damel pikeun Israél. Unggal létah bohong bakal dibungkem. Leungeun para malaikat bakal ngaruntuhkeun rancangan nipu anu keur dibentuk. Benteng-benteng Iblis moal kungsi unggul. Kameunangan bakal ngiring kana amanat malaikat katilu. Sakumaha Panglima pasukan PANGERAN ngaruntuhkeun témbok Yérikho, kitu deui umat PANGERAN anu nurut kana parentah-parentah-Na bakal unggul, sarta sagala unsur anu ngalawan bakal dikalahkeun. Ulah aya jiwa anu ngagerenteskeun para palayan Allah anu geus sumping ka maranéhna mawa amanat ti sawarga. Ulah deui néangan kasalahan maranéhna, bari nyebut, ‘Aranjeunna teuing mutlak; omonganana teuing teges.’ Maranéhna bisa waé nyarita teges; tapi naha éta henteu diperlukeun? Allah bakal ngajadikeun ceuli jalma-jalma anu ngadangu ngarérétak lamun maranéhna teu daék nguping kana sora-Na atawa amanat-Na. Anjeunna bakal ngahukum jalma-jalma anu ngalawan firman Allah.”

“Iblis geus ngayakeun sagala rupa ikhtiar anu mungkin sangkan teu aya nanaon anu datang di antara urang salaku hiji umat pikeun nyarékan jeung ngahukum urang, sarta ngajurung urang supaya miceun kasalahan-kasalahan urang. Tapi aya hiji golongan jalma anu baris ngagotong Peti Perjangjian Allah. Sababaraha urang baris kaluar ti antara urang anu moal deui ngagotong Peti Perjangjian. Tapi maranéhna moal sanggup ngadegkeun témbok pikeun ngahalangan bebeneran; sabab bebeneran éta baris terus maju jeung naék nepi ka ahirna. Dina mangsa katukang Allah geus ngadegkeun lalaki-lalaki, sarta Mantenna kénéh boga jalma-jalma anu boga kasempetan, nungguan, geus disiapkeun pikeun ngalaksanakeun

parentah-parentah-Na—jalma-jalma anu bakal nembus rupa-rupa larangan anu ngan ukur ibarat témbok anu diplester ku adukan anu teu puguh. Lamun Allah numpangan Ruh-Na ka jalma-jalma, maranéhna bakal digawé. Maranéhna bakal ngawartakeun pangandika PANGERAN; maranéhna bakal ngangkat sorana kawas tarompét. Bebeneran moal dikurangan atawa leungit kakawasaanana dina leungeun maranéhna. Maranéhna bakal némbongkeun ka umat éta palanggaran-palanggaranana, sarta ka kulawarga Yakub dosa-dosana.” Testimonies to Ministers, 409–411.

Ngidentifikasi lambang satanis “the daily” minangka lambang Kristus iku padha wae karo ngluhuraké “Kristus lan allahing donya iki kanthi ambegan sing padha. Nalika kanthi pangakuan padha nampani Kristus, padha ngrangkul Barabas, lan kanthi tumindak padha ngucap, ‘Dudu Wong Iki, nanging Barabas.’” Kayektèn-kayektèn kang kagambar ing sajroning impené Miller minangka “permata-permata”, lan uga kagambar kanthi cetha ana ing loro papan suci iku, yaiku “pepadhang gedhé,” kang diparingaké marang Miller, lan kang wis ditampik déning Adventisme.

Maranéhna ngaku keur muji Kristus ku hiji lambang satanik, sarta nyatakeun yén maranéhna keur nangtung dina dasar Allah, padahal éta téh dasar palsu anu mawa kasasaran anu kacida kuatna ka sakumna jalma anu ngadeg dina éta wangunan doktrin anu cacad. Teu aya anu anyar di handapeun panonpoé, sarta Israél modéren ngan saukur keur leumpang dina tapak léngkah nubuat Israél baheula.

“Hiji perkara ngabebani jiwa abdi: kakurangan anu kacida gedéna dina kanyaah Allah, anu geus leungit ku lantaran terus-terusan nolak caang jeung kayaktian, jeung ku pangaruh jalma-jalma anu geus kalibet dina pagawean anu giat, anu, sanajan bukti numpuk luhureun bukti, geus ngalarapkeun pangaruh pikeun ngalawan pagawean talatah anu geus dikirim ku Allah. Ka maranéhna abdi nunjuk ka bangsa Yahudi sarta nanya, Naha urang kudu ngantep dulur-dulur urang ngaliwatan jalan anu sarua, nyaéta panolakan anu buta, nepi ka tungtung panto rahmat? Lamun kungsi aya hiji umat anu merlukeun panjaga-panajaga anu sajati jeung satia, anu moal cicingeun, anu bakal sasauran beurang peuting, ngaguar panggeuing-panggeuing anu dipasihkeun ku Allah, nya éta Masehi Advent Poé Katujuh. Maranéhna anu geus nampa caang anu gedé, kasempetan-kasempetan anu diberkahan, anu, saperti Kapernaum, geus diangkat ka sawarga dina hal kaistiméwaan, naha ku lantaran henteu ngamangpaatkeunana maranéhna bakal ditinggalkeun kana poék anu saimbang jeung gedéna caang anu geus dipasihkeun?”

“Kuring hayang ngadesek ka dulur-dulur urang anu bakal ngariung dina General Conference supaya ngindung kana amanat anu dipaparinkeun ka urang Laodikia. Kaayaan lolong naon anu tumiba ka maranéhna! Perkara ieu geus dibawa ka perhatian aranjeun deui-deui, tapi rasa teu puas aranjeun kana kaayaan rohani sorangan tacan cukup jero jeung nyeri nepi ka ngahasilkeun pembaruan. ‘Thou sayest, I am rich, and increased with goods, and have need of nothing; and knowest not that thou art wretched, and miserable, and poor, and blind, and naked.’ Kalepatan tina nipu diri sorangan aya dina garéja-garéja urang. Kahirupan agama loba jalma téh bohong.” Manuscript Releases, volume 16, 106, 107.

“Kapernaum” nya éta kota anu dipilih ku Yesus jadi kota-Na sorangan.

“Di Kapernaum Yesus cicing dina sela-sela lalampahan-Na ka ditu ka dieu, sarta tempat éta tuluy kasohor minangka ‘kota-Na sorangan.’ Eta ayana di basisir Laut Galilea, sarta deukeut kana wates tanah datar éndah Gennesaret, lamun lain sabenerna pas aya di dinya.” *The Desire of Ages*, 252.

Kristus milih Kapernaum sakumaha baheulana Anjeunna geus milih Yerusalem.

Jeung ka putrana ku Kami bakal dipasihan hiji kaom, supaya Daud, abdi Kami, salawasna boga lampu di payuneun Kami di Yerusalem, kota anu geus ku Kami dipilih pikeun nempatkeun ngaran Kami di dinya. 1 Raja-raja 11:36.

Kristus milih Adventisme jadi kota-Na dina taun 1844, sarta dina taun 1863, Adventisme geus ngawangun deui kota “Yerikho”, lambang kanyamanan jeung kamakmuran Laodikea. Sakumaha kaayaan Israél baheula, kitu deui kaayaan Israél modéren. Adventisme yakin yén maranéhna téh warga kota husus milik Allah, tapi maranéhna geus nampik “cahaya anu agung” anu méré bukti kawargaan éta. Saperti Silo dina jaman Eli, Hofni, jeung Pinehas, Adventisme bakal dihukum nurutkeun kana “cahaya anu agung” anu kungsi dipaparinkeun kasempetan ka maranéhna pikeun narimana.

“Di antara maranéhnanana anu ngaku minangka anak-anak Allah, katingalina sabaraha saeutik kasabaran anu geus dipintonkeun, sabaraha lobana kecap-kecap pait anu geus diucapkeun, sabaraha gedéna panghukuman anu geus dilontarkeun ka jalma-jalma anu henteu saiman jeung urang. Loba anu geus ningali ka jalma-jalma anu kaasup kana garéja-garéja séjén minangka jelema-jelema dosa anu gedé, padahal Gusti henteu nanggap maranéhna kitu. Maranéhnanana anu ningali anggota-anggota garéja séjén ku cara kitu, kudu ngahinakeun dirina sorangan handapeun panangan Allah anu maha kawasa. Jalma-jalma anu ku maranéhna dihukum, bisa jadi ngan ukur miboga cahaya anu saeutik, kasempetan jeung hak istimewa anu saeutik. Lamun maranéhna geus narima cahaya anu dipiboga ku loba anggota garéja urang, meureun maranéhna bakal maju kalawan leuwih gancang, sarta bakal leuwih hadé ngawakilan iman maranéhna ka dunya. Ngeunaan jalma-jalma anu ngagungkeun cahaya maranéhna, tapi gagal hirup nurutkeun éta cahaya, Kristus ngandika, ‘But I say unto you, It shall be more tolerable for Tyre and Sidon at the day of judgment, than for you. And thou, Capernaum [Seventh-day Adventists, who have had great light], which art exalted unto heaven [in point of privilege], shalt be brought down to hell: for if the mighty works, which have been done in thee, had been done in Sodom, it would have remained until this day. But I say unto you, That it shall be more tolerable for the land of Sodom in the day of judgment, than for thee.’ Dina waktos éta Yesus ngawaler sarta ngandika, ‘I thank thee, O Father, Lord of heaven and earth, because thou hast hid these things from the wise and prudent [in their own estimation], and hast revealed them unto babes.’”

“‘Ayeuna, ku sabab maraneh geus ngalakukeun sakabéh ieu kalakuan, saur PANGERAN, sarta Kami geus ngandika ka maraneh, hudang isuk-isuk tur nyarita, tapi maraneh henteu ngadéngé; jeung Kami geus nyaur ka maraneh, tapi maraneh henteu ngawalon; ku sabab éta Kami bakal ngalakukeun ka ieu Bait, anu disebut ku ngaran Kami, anu ku maraneh dipicaya, jeung ka ieu tempat anu ku Kami dipaparinkeun ka maraneh jeung ka karuhun maraneh, sakumaha Kami geus ngalakukeun ka Silo. Jeung Kami bakal miceun maraneh ti payuneun Kami, sakumaha

Kami geus miceun sakabéh dulur-dulur maraneh, nya éta sakumna turunan Epraim.””

“PANGERAN parantos ngadegkeun di antara urang lembaga-lembaga anu kacida pentingna, sarta éta kudu diatur, lain saperti lembaga-lembaga dunya diatur, tapi nurutkeun tatanan Allah. Éta kudu diatur kalayan panon anu tunggal ka kamulyaan-Na, sangkan ku sagala jalan jiwa-jiwa anu keur binasa bisa disalametkeun. Ka umat Allah, kasaksian-kasaksian ti Roh parantos sumping, tapi sanajan kitu loba anu henteu merhatikeun teguran, pangéling-ngéling, jeung piwuruk.”

“Dangukeun ayeuna ieu, eh bangsa anu bodo tur euweuh pangarti; anu boga panon, tapi teu ningali; anu boga ceuli, tapi teu ngadéngé: naha maranéh henteu sieun ka Kami? dawuh PANGERAN; naha maranéh moal ngageter di payuneun Kami, anu geus netepkeun keusik jadi wates laut ku katetepan anu langgeng, nepi ka laut teu bisa ngalangkunganana; sanajan ombak-ombakna ngaguligah, tetep moal sanggup ngelehkeunana; sanajan ngaguruh, tetep moal bisa ngaliwatanana? Tapi ieu bangsa boga hate anu murtad jeung doraka; maranéhna geus murtad tuluy indit. Maranéhna ogé henteu nyebut dina haténa, Hayu urang ayeuna sieun ka PANGERAN Allah urang, anu maparin hujan, boh hujan awal boh hujan ahir, dina mangsana; Mantenna ngajaga pikeun urang minggu-minggu panén anu geus ditangtukeun. Kakurangan-kakurangan maranéh geus nyingkirkeun ieu sagala perkara, jeung dosa-dosa maranéh geus nahan perkara-perkara anu hade tina maranéh.... Maranéhna henteu ngahakiman perkara, nyaéta perkara barudak yatim, sanajan kitu maranéhna hasil; jeung hak jalma miskin maranéhna henteu ngahakiman. Naha Kami moal ngahukum lantaran ieu sagala? dawuh PANGERAN; naha jiwa Kami moal males ka hiji bangsa saperti kieu?””

“Naha Gusti kedah dipaksa ngandika, ‘Maneh ulah neneda pikeun ieu bangsa, ulah ngangkat ceurik atawa paneda pikeun maranéhna, sarta ulah ngalakukeun pangantaraan ka Kami: sabab Kami moal ngadangu ka maneh’? ‘Ku sabab eta hujan geus ditahan, sarta euweuh hujan ahir.... Naha ti ayeuna maneh moal sasambat ka Kami, Rama abdi, Anjeun teh pamingpin mangsa ngora abdi?’” Review and Herald, August 1, 1893.

Urang baris neruskeun pamarekan urang ngeunaan “cahaya anu gedé” anu dipaparin ka William Miller ngeunaan kitab Wahyu dina artikel salajengna.

“Wanci Kristus sumping ka dunya pikeun méré conto agama anu sajati, jeung pikeun ngangkat luhur prinsip-prinsip anu sakuduna ngawasaan hate jeung lampah manusa, kabohongan geus nyekel kitu jerona kana diri jalma-jalma anu geus narima cahaya anu kacida gedéna, nepi ka maranéhna teu ngartos deui kana cahaya éta, sarta teu boga kahayang pikeun ngantunkeun tradisi demi bebeneran. Maranéhna nampik Guru sawarga, maranéhna nyalibkeun Gusti anu mulya, supaya maranéhna bisa nahan adat kabiasaan jeung ciptaan-ciptaan sorangan. Roh anu sarua pisan éta katenjo dina dunya kiwari. Jalma-jalma teu resep nalungtik bebeneran, bisi tradisi maranéhna kaganggu, jeung tatanan hal anu anyar diasupkeun. Dina kamanusaan aya kacenderungan anu tetep pikeun salah, jeung manusa sacara alamiah condong pisan ngagungkeun gagasan jeung pangaweruh manusa, sedengkeun anu ilahi jeung anu langgeng henteu katingali atawa henteu dihargaan.” Counsels on Sabbath School Work, 47.